

ประโยค ป.ธ. ๙
 แต่งไทยเป็นมคอ
 สอบ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖

175

พระราชพิธี ซึ่งถละประปนกันทั้งพุทธศาสนา และไสยศาสตร์นั้นก็เกิดขึ้นด้วย
 เดิมทีพระเจ้าแผ่นดิน และราษฎรนับถือศาสนาพราหมณ์ ดังว่ามาแล้ว ครั้นเมื่อได้รับ
 พระพุทธศาสนาเมื่อ พระพุทธศาสนาไม่สู้เป็นปฏิปักษ์คัดค้านกันกับศาสนาอื่น ๆ เหมือน
 ศาสนาพระเยซู หรือศาสนาหมะหมัด พระพุทธเจ้ามีพุทธประสงค์อย่างเด็ดที่จะแสดง
 เหตุที่เป็นจริงอยู่อย่างไร และทางที่จะระงับกับทุกข์ได้ด้วยอย่างไร ตามซึ่งพระองค์ตรัสรู้
 ด้วยพระอนุตรสัมมาโพธิญาณ พระองค์ไม่พยากรณ์กล่าวแก่ ในด้วยคำความเห็นของชน
 ทั้งปวงที่กล่าวแก่งแย่งกันอยู่ต่าง ๆ ด้วยเห็นไม่เป็นประโยชน์อันใด เมื่อว่าโดยอย่างที่สุดแล้ว
 ผู้ที่ถือพระพุทธศาสนาแท้ ก็ไม่มีเหตุอันใด ซึ่งสมควรจะนับถือลัทธิทางไสยศาสตร์
 แต่ผู้ซึ่งนับถือพระพุทธศาสนาในชั้นหลัง ซึ่งยังไม่ได้บรรลุมรรคผล ย่อมมีความหวาดหวั่น
 สะกึ่งสะเทือนด้วยภัยอันตรายต่าง ๆ และมีความปรารถนาความเจริญรุ่งเรืองแรงกล้า
 เมื่อได้เคยประพาศนับถือแล้วเกรงพระเป็นเจ้าและเทพยดา ซึ่งว่ามีฤทธิ์อำนาจอาจวางโทษ
 แก่ตนและผู้อื่นได้ในเหตุซึ่งมิใช่เป็นความยุติธรรมแท้ คือ บรรดาให้เกิดขึ้นเจ็บป่วย โดย
 ความโกรธความเกลียดว่า ไม่เคารพบนอบบูชาตน หรืออยู่ที่ ๆ สนใจร้ายชัณห์ก็ทำพิษสง
 ให้คนทั้งปวงลำบากด้วยความเจ็บไข้ กันการด้วยเสบียงอาหารเป็นต้น จึงได้คิดทำการบูชา
 เช่นสรวงให้เป็นเครื่องป้องกันความผิด อันผู้มีอำนาจจิตใจเช่นนั้น จะถือว่าเป็นการหมิ่น
 ประมาทไม่เคารพบนอบหรือประจบประแจงไว้ จะได้สบาย ๆ ใจไม่มีใจร้ายชัณห์มา ความ
 เชื่อถือมันหมายในการอย่างนี้ ผั่งอยู่ในใจของคนทั้งปวงสืบตูลูกหลานมาหลายสิบชั่วคน และ

อาศัยเหตุผลซึ่งเป็นการเผชิญเป็นไปเฉพาะถูกคราวเข้ามีอยู่เนื่อง ๆ เป็นเครื่องประกอบให้
คิดเห็นว่า เป็นเพราะผีตางเจ้านายกรวโกธรเช่นกล่าวมาแล้ว จึงทำให้ความหวาดหวั่นกลัว
เกรงนั้นไม่ซาคสูญไปได้ เมื่อมีความกลัวอันตรายอยู่ดังนี้แล้ว ส่วนความปรารถนาจะอยากก็
อยากสบายนั้นแรงกล้า ก็ชักพาให้หันเข้าหาความอ่อนน้อมขอร้องเช่นสรวงบูชา ให้ช่วยแรง
เข้าอีก ตามความปรารถนาอันแรงกล้า ด้วยเหตุดังนี้แล ถึงแม้ว่าคนไทยถือพระพุทธศาสนา
ก็ยังอาจที่จะละทิ้งการบูชาเช่นสรวงไปได้ไม่ การพระราชพิธีตามไสยศาสตร์จึงยังไม่ได้
เลิกถอน เป็นแต่ความนับถือนั้นอ่อนไป ตกอยู่ในทำไว้ดีกว่าไม่ทำ ไม่เสียหายอันใดนัก

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมงกับ ๑๕ นาที.

ประโยค ป.ธ. ๙

172

แต่งไทยเป็นมคอธ

สอบ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖

ยงกัญจิ หิ รุญโย มงฺคลาวมงฺกคกรณิ ราชพิริติ ทยฺยภาสาย
 สยฺชานิกิ, สพฺพพทํ เญญฺยเณ ยสฺมา จิโต ปุพฺพเพ อิมสฺมิ สยามรวฺจ
 ชกฺคิยา เจว ราชานิ รวฺจวาสี จ พุราหฺมณลทฺธิ สกฺกวโรสุ คุรฺกโรสุ
 มาเนสิ ปุเชสิ ยทา ปน พุทฺธสาสนํ อิมสฺสิ สุวณฺณณฺมยิ สยามรวฺจ
 ปากฺกั อโหสิ, ททา ททเว สกฺกวโรนฺติ คุรฺกวโรนฺติ มาเนนฺติ ปุเชนฺติ,
 ทสฺมา พุทฺธสาสนสฺส เจว พุราหฺมณลทฺธิยา จ นียาเมน สมฺมิสฺสทํเยว
 กาวิตํ ๖

พุทฺธสาสนญฺจ นามตํ ยทา ทยฺยภาสาย เยชฺช อิติ วา
 มะหะหมัก อิติ วา สทฺธนามานํ สกฺตดารานํ สาสนํ อญฺเฉสิ ปฏิปทฺชกฺกเยว
 อโหสิ, เหนฺว โหสิ ๖ พุทฺธสาสนสฺสสามิโก หิ สมฺมาสมฺพุทฺโธ ยทา อนุกฺตรํ
 สมฺมาสมฺพุทฺธี อภิสมฺพุทฺธิ, ททา เวเนยฺยพฺนฺธวานํ ยดาภฺกํ ทฺกฺขสมฺทมฺมวฺริยสฺจจญฺเจว
 ทฺกฺขนิโรธคามินิปฏิปทฺมวฺริยสฺจจญฺเจว เทเสทฺกกาโมเยว อโหสิ เหนฺว เย เกจิ
 อญฺฉติชฺคิยา นานปฺปกาเรน อญฺฉมมญฺฉญฺเจว วิวทิสฺส พุทฺธสาสนญฺจปฺวทิสฺส,
 สพฺพเพสิ วาทํ พุยาภาสิ นยิทํ พุทฺธนทิตาย พุทฺธนสฺสชาย โลกานุกมฺปาย
 สํวทฺทสิทฺติ ยดาภฺกํ ทฺวิจฺจทฺตา ๖

อูกฺกฏจโต ทาเวทฺถ ทวฺจพฺพิ ๖ จานํ โช ปเนตํ น วิชฺชติ,
 ยํ เย เกจิ พุทฺธสาสนิกา พุทฺธสาสนเ อภิปฺปสนฺนา เจว โทนฺติ
 อจลสฺสทฺธา จ, สพฺพเพเปเต พุราหฺมณลทฺธิ สกฺกวเรยฺยํ คุรฺกวเรยฺยํ มาเนยฺยํ
 ปุเชยฺยํ ๖ เย ปน ปจฺฉิมา พุทฺธสาสนิกา ปุทฺธชฺชนกฺกา มกฺกญฺเจว

ผลอยจ เนวาทิจจุฉิสฺส, เต ภยาทินิ สนฺตสนฺตติ กายนฺตติ อคฺคโน จ วุฑฺฒิ
 วิรุฬฺหิ เวปุลฺลํ ปาปฺปณฺติ อภิปรุจฺเจตฺติเยว ๖ เสยฺยถิํ ๖ ยสฺมา จิโต
 ปุพฺเพ เทวภูตา มหิสฺสรา มหฺเตสฺสกา มหิตฺธิกา หุตฺวา อิเม อมฺหากิ
 สมฺมานนาทินิ น อกริสุตฺติเอวมาทินา นเยน อาฆาทวเสน ธมฺเมเน อยฺยคฺคการณฺเวย
 มนุสฺसानิ วิปคฺติ อูปฺปาเทตฺถ สมนฺตธา ภวิสฺสนฺตติ ปฏิพฺพลา มนุสฺเส
 เวยฺยาพาริเก กริสฺสนฺตติ อคฺคโน วา ธมฺมคาย โภจณิกฺกาทา มนุสฺเส
 พหฺวาพาเรหิ เจว ทุพฺพิภิกฺษภยาทินิ จ ทุฏฺฐิตฺเต กริสฺสนฺตติเอวมภินเวสวเสน
 เตสํ สมฺมานนาทินิ อกริสุ, ทสฺมา เตสํ พฺลิกมฺมมกฺกํสฺส เเทหิ อูปฺปาเทตฺถพฺพโทสํ
 ปฏิพฺพาทิกฺกามคฺทาย ยถา วา เเต โสมนฺตฺสปรปฺคฺตธา สึยฺยึ เนว
 โทมนฺตฺสปรปฺคฺตธา, ทธา เเทหิ สทฺฐี มิตฺถภาวํ กาคฺคกามคฺทาย ๖

เอวญฺเจหฺคฺคต อภินิเวโส ปริสฺยคฺคปรมฺปราย ยาว ปฺคฺคตฺถนคฺคคทาโย
 ทยฺยิกานิ ททฺยสฺสสฺสทฺคฺคริโตเยว โหติ มโนวิเลฆฺภูโต ยสฺมา จ ยงฺกิญฺจ
 ภยํ วา วิปคฺติ วา ธมฺมคาย อูปฺปชฺฐติ, ทํ อภิกฺขณฺนิ มนุสฺसानิ
 อูปฺปชฺฐติ, ทสฺมา มนุสฺसानิ เอคทโหสิ อิทฺถยฺยิตฺถยฺยจ เตสํ เทวคทาทินิ
 อาฆาทวเสน อูปฺปนฺนํเยว ภวิสฺสคฺคิตฺติ ๖ อิจฺจเว มนุสฺसानิ ภยํ วา ฉมฺภิกคฺคตํ วา
 โสมนฺตฺสโร วา เนว อนฺตรธายติ ๖ ยถาวุฑฺฒกฺกภยาทินิ สนฺตสนฺตกา อคฺคโน จ
 วุฑฺฒิมภิกฺกฏฺจมานา มนุสฺสา เตสํ พฺลิกมฺมมกฺกํสฺส ๖ เเตเนว หิ ทยฺยิกา
 พุทฺธสฺสสนิกาปิ หุตฺวา เตสํ พฺลิกมฺมํ อูปฺจฉินฺนิตฺถํ เนว สกฺโกนฺตติ ๖
 เอวญฺหิ พุราหฺมณฺตฺถทฺฐิยา นิยาเมเน กาคฺคพฺพิ รณฺโวย มงฺคฺลวามงฺคฺลกรณฺนิ เนว
 อุกฺกาทํ อคฺคาพฺพคฺคาทํ ปน กหิตํ ๖ เเต เหว สนนฺนิฏฺจานมกฺกํสฺส ยํ ยํ
 มงฺคฺลวามงฺคฺลกรณฺนิ โปราณกฺกปรเวณฺนิยา กาคฺคพฺพิ, ทํ ทํ กาคฺค, วฏฺฏกฺติ
 เอวญฺหิ โน เสยฺโย โหติ น ปาปฺโยติ ๖